

Papež František - homilie v Kanadě na svátek svatých Jáchyma a Anny

<https://www.vaticannews.va/cs/papez/news/2022-07/papezova-homilie-v-edmontonu.html>

Plné znění papežova kázání na mši, kterou celebroid v kanadském Edmontonu na svátek svatých Jáchyma a Anny, 26. července 2022.

APOŠTOLSKÁ CESTA DO KANADY

Homilie Jeho Svatosti papeže Františka na svátek svatých Jáchyma a Anny

Edmonton (Kanada), Commonwealth Stadium, 26. července 2022

Dnes slavíme svátek Ježíšových prarodičů. Pán nás všechny shromáždil právě při této příležitosti, která je vám i mně tak drahá. Právě v domě Jáchyma a Anny poznal malý Ježíš své starší příbuzné a zakusil blízkost, něžnou lásku a moudrost svých prarodičů. Vzpomeňme si na své vlastní prarodiče a zamysleme se nad dvěma důležitými věcmi.

Za prvé: jsme dětmi historie, kterou je třeba zachovat. Nejsme izolovaní jedinci, nejsme ostrovy. Nikdo nepřichází na tento svět oddělený od ostatních. Naše kořeny, láska, která nás očekávala a vítala na světě, rodiny, v nichž jsme vyrůstali, jsou součástí jedinečné historie, která nás předcházela a dala nám život. Tuto historii jsme si nevybrali; dostali jsme ji jako dar, o který jsme povoláni pečovat, neboť, jak nám připomíná kniha Sirachovcova, jsme "potomky" těch, kteří nás předešli; jsme jejich "dědictvím" (Sir 44,11). Dědictvím, jehož středobodem je spravedlnost, věrnost Bohu a jeho vůli, a to zcela nezávisle na jakémkoli nároku na prestiž či autoritu, inteligenci nebo kreativitu v písních či poezii. To je to, co nám předali. Abychom mohli přijmout, kdo skutečně jsme a jak jsme vzácní, musíme přijmout jako součást sebe samých muže a ženy, z nichž jsme vzešli. Nemysleli jen na sebe, ale předali nám poklad života. Jsme tu díky našim rodičům, ale také díky našim prarodičům, kteří nám pomohli cítit se na světě vítanými. Často to byli oni, kdo nás bezvýhradně milovali, aniž by cokoli očekávali zpět. Vzali nás za ruku, když jsme se báli, uklidňovali nás v temnotě noci, povzbuzovali nás, když jsme v plném světle dne stáli před důležitými životními rozhodnutími. Díky prarodičům jsme dostali pohlazení z historie, která nás předcházela: naučili jsme se, že dobrota, něžná láska a moudrost jsou pevnými kořeny lidství. Právě v domovech našich prarodičů mnozí z nás vdechovali vůni evangelia, sílu víry, díky níž se cítíme být doma. Díky nim jsme objevili onen druh "důvěrně známé" víry, víry domácí. Protože právě tak se víra zásadně předává, doma, prostřednictvím mateřského jazyka, s láskou a povzbuzením, péčí a blízkostí.

To jsou naše dějiny, jejichž jsme dědici a které jsme povoláni uchovávat. Jsme dětmi, protože jsme vnuky. Naši prarodiče v nás svým způsobem života zanechali jedinečnou stopu; dali nám důstojnost a důvěru v sebe sama i v druhé. Obdarovali nás něčím, co nám nemůže být nikdy odebráno a co nám zároveň umožňuje být jedineční, originální a svobodní. Od našich prarodičů jsme se naučili, že láska není nikdy vynucená; nikdy nezbavuje druhé jejich vnitřní svobody. Takto milovali Jáchym a Anna Marii a Ježíše; a takto milovala Maria Ježíše, láskou, která ho nikdy nedusila ani nedržela zpátky, ale doprovázela ho v přijetí poslání, pro které přišel na svět. Snažme se to naučit jako jednotlivci i jako církve. Kéž se naučíme nikdy netlačit na svědomí druhých, nikdy neomezovat svobodu lidí kolem nás, a především nikdy neselhávat v lásce a úctě k těm, kteří nás předešli a jsou svěřeni do naší péče. Jsou totiž vzácným pokladem, který uchovává dějiny větší, než jsou oni sami.

Knihy Sirachovcova nám také říká, že uchovávat historii, která nám dala život, neznamená zastírat "slávu" našich předků. Neměli bychom ztrácet jejich památku ani zapomínat na historii, která dala vzniknout našemu vlastnímu životu. Měli bychom vždy pamatovat na ty, jejichž ruce nás hladily a kteří nás drželi v náručí; v této historii totiž můžeme najít útěchu ve chvílích sklíčenosti, světlo, které nás vede, a odvahu čelit životním výzvám. Uchovávat historii, která nám dala život, však také znamená neustále se vracet do té školy, kde jsme se poprvé učili milovat. Znamená to ptát se sami sebe, když čelíme každodenním rozhodnutím, co by na našem místě udělali ti nejmoudřejší ze starších, které jsme znali, jakou radu by nám dali naši prarodiče a praprarodiče.

A tak se, drazí bratři a sestry, ptejte sami sebe: jsme my, děti a vnuci, schopni chránit tento poklad, který jsme zdědili? Nezapomínáme na to dobré učení, které jsme obdrželi? Mluvíme se svými staršími a věnujeme jim čas, abychom jim naslouchali? A umíme v našich stále lépe vybavených, moderních a funkčních domovech vyhradit důstojný prostor pro uchování jejich památky, zvláště místo, malý rodinný memoriál, který nám prostřednictvím památných fotografií a předmětů umožní v modlitbě vzpomínat na ty, kteří nás předešli? Uchovali jsme jejich Bibli, jejich růženec? V mlze zapomnění, která zastiňuje naši neklidnou dobu, je nezbytné, bratři a sestry, pečovat o své kořeny, modlit se za své předky a s nimi, věnovat čas vzpomínkám na ně a sřížít jejich odkaz. Tak roste rodokmen, tak se buduje budoucnost.

Zamysleme se nyní nad druhou důležitou věcí. Kromě toho, že jsme dětmi historie, kterou je třeba zachovat, jsme také autory historie, která se teprve bude psát. Každý z nás může poznávat sám sebe, kým a čím je, poznamenán světlem i stíny a láskou, které se nám dostalo nebo nedostalo. To je tajemství lidského života: všichni jsme něčí děti, zplozené a formované někým jiným, ale když se staneme dospělými, jsme také povoláni dát život, být otcem, matkou nebo prarodičem někomu jinému. Když přemýšlíme o tom, jakými lidmi jsme dnes, co chceme udělat sami se sebou? Prarodiče, kteří tu byli před námi, staří lidé, kteří pro nás měli sny a naděje a přinesli pro nás velké oběti, nám kladou zásadní otázku: Jakou společnost chceme budovat? Z rukou těch, kteří nás předešli, jsme toho tolik dostali. Co naopak chceme odkázat těm, kteří přijdou po nás? "Růžovou vodu", tedy zředěnou víru, nebo naopak živou víru? Společnost založenou na osobním zisku, nebo na bratrství? Svět ve válce, nebo svět v míru? Zdevastované stvoření, nebo domov, který je i nadále pohostinný?

Nezapomínejme, že životodárná míza putuje od kořenů k větvím, k listům, ke květům a pak k plodům stromu. Autentická tradice se vyjadřuje v tomto vertikálním rozměru: zdola nahoru. Musíme být opatrní, abychom neupadli do karikatury tradice, která není vertikální – od kořenů k plodům –, ale horizontální – dopředu a dozadu. Takto pojatá tradice nás vede pouze k jakési "zpátečnické kultuře", k útočišti sebestřednosti, která jednoduše zaškatulkuje současnost a uvězní ji v mentalitě, která říká: "Takhle jsme to dělali vždycky".

V evangeliu, které jsme právě slyšeli, Ježíš říká učedníkům, že jsou blahoslavení, protože mohou vidět a slyšet to, v co mnozí proroci a spravedliví lidé mohli jen doufat (srov. Mt 13,16-17). Mnoho lidí uvěřilo v Boží zaslíbení o příchodu Mesiáše, připravilo mu cestu a ohlásilo jeho příchod. Nyní však, když Mesiáš přišel, jsou ti, kdo ho mohou vidět a slyšet, povoláni, aby ho přijali a zvěstovali jeho přítomnost uprostřed nás.

Bratři a sestry, to platí i pro nás. Ti, kteří nás předešli, nám předali vášeň, sílu a touhu, plamen, který je na nás, abychom znovu zažehli. Nejde o to uchovat popel, ale znovu

zažhnout oheň, který oni zapálili. Naši prarodiče a naši starší chtěli spravedlivější, bratrštější a solidárnější svět a bojovali za to, aby nám dali budoucnost. Nyní je na nás, abychom je nezklamali. Je na nás, abychom se chopili přijaté tradice, protože tato tradice je živou vírou našich zemřelých. Nepřeměňujme ji v "tradicionalismus", který je mrtvou vírou živých, jak jednou řekl jeden autor. Udržování těmi, kteří jsou našimi kořeny, jsme nyní na řadě my, abychom přinesli ovoce. My jsme větve, které musí rozkvést a šířit nová semena dějin. Položme si tedy několik konkrétních otázek. Co mám dělat nyní jako součást dějin spásy, ve světle těch, kteří mě předešli a milovali mě? Mám v dějinách jedinečnou a nezastupitelnou roli: ale jakou stopu za sebou zanechám? Co předávám těm, kteří přijdou po mně? Co dávám ze sebe? Často hodnotíme svůj život na základě příjmů, typu kariéry, míry úspěchu a toho, jak nás vnímají ostatní. To však nejsou životodárná kritéria. Skutečná otázka zní: Dávám život? Uvádím do dějin novou a obnovenou lásku, která tu dříve nebyla? Hlásám ve svém okolí evangelium? Sloužím svobodně druhým tak, jak to pro mě dělali ti, kteří mě předešli? Co dělám pro naši církev, naše město, naši společnost? Bratři a sestry, je snadné kritizovat, ale Bůh nechce, abychom byli pouhými kritiky systému nebo abychom byli uzavření a "zpátečníčtí", jak říká autor listu Židům (srov. 10, 39). Spíše chce, abychom byli řemeslníky nových dějin, tkalci naděje, staviteli budoucnosti, tvůrci pokoje.

Kéž se za nás Jáchym a Anna přimlouvají. Kéž nám pomohou vážít si dějin, které nám daly život, a z naší strany budovat dějiny, které život dávají. Kéž nám připomínají naši duchovní povinnost ctít naše prarodiče a starší lidi, vážít si jejich přítomnosti mezi námi, abychom mohli vytvářet lepší budoucnost. Budoucnost, v níž nebudou starší lidé odloženi stranou, protože z "praktického" hlediska "již nejsou užiteční". Budoucnost, která nebude posuzovat hodnotu lidí jen podle toho, co dokáží vyprodukovat. Budoucnost, která nebude lhostejná k potřebě starých lidí, aby se o ně někdo staral a naslouchal jim. Budoucnost, v níž se již nikdy nebude opakovat historie násilí a marginalizace, kterou trpěli naši bratři a sestry z řad původních obyvatel. Tato budoucnost je možná, pokud s Boží pomocí nepřerušíme pouto, které nás spojuje s těmi, kdo tu byli před námi, a pokud budeme podporovat dialog s těmi, kdo přijdou po nás. Mladí a staří, prarodiče a vnuci, všichni společně. Pojdme společně kupředu a společně sněme. Nezapomínejme také na Pavlovu radu učedníkovi Timoteovi: Pamatuj na svou matku a babičku (srov. 2 Tim 1,5).

Přeložil Petr Vacík